

RAAMPOEZEN

‘Ben ik in beeld?’

TEKST: LIENEKE KOORNSTRA
FOTO'S: KEES HOOGEVEEN, WINNY ROS, ELLY VAN DER MARK, TINEKE KALK, LIENEKE KOORNSTRA

Geen kat die er niet in slaagt overal de beste plekjes te bemachtigen. De eerste zonnestraal die binnenvalt weet hij te vinden. Languit strekt hij zich erin uit om vervolgens de kop op de pootjes te leggen en langzaam de ogen te sluiten. In het huis waar zijn mandje staat, vlijt hij zich prinsheerlijk neer op de vensterbank van het raam waar de zon op staat. Als raampoos vormt hij een fraaie decoratie, die het straatleven ontgaat of juist nauwlettend gadeslaat. Sommige exemplaren laten zich uitgebreid bewonderen, andere maken zich in geval van vreemde blikken juist schichtig uit de voeten.

Is de zon verdwenen dan ook hij. Buiten stevent hij doelbewust af op de net geparkeerde auto, trefzeker springt hij op de nog warme motorkap en reduceert de glimmende bolide vervolgens tot toiletspiegel. Binnen nestelt hij zich op de verboden zitbank, vervolgens gaat hij liggen sfinxen op de heilige tafel en ten slotte staat iedereen oogluikend toe dat hij zich gewetenloos te slapen legt op het dressoir, tussen de sfeerverlichting, de hebbingetjes en de foto's van dierbaren in.

Mijn voormalige huisgenootje was vooral een schootgeval. Zodra ik achter de computer plaatsnam, kwam hij aanzetten. Mijn schoot, lekker warm en heerlijk zacht, ging voor hem boven alles. De meeste tijd nam hij daar genoeglijk spinnend de theemutshouding aan en kon ik rustig mijn tekstjes bij elkaar tikken. Maar soms eiste hij al mijn aandacht. Ging hij pal voor de monitor zitten met op zijn snoet de onvermijdelijke uitdrukking ‘Ben ik in beeld?’

Een enkele keer vlijde hij zich op mijn toetsenbord. Ik weet niet meer zo goed welke woorden er toen op mijn scherm verschenen. Maar sinds-

dien kan ik me wel voorstellen hoe de vulkaan Eyjafjallajökull die met zijn uitbarstingen in 2010 een groot deel van het vliegverkeer lamlegde, aan zijn naam is gekomen.

De computer is inmiddels vervangen door een laptop. De poes heeft dat niet meer meegemaakt zodat de tweestrijd met een shootcomputer door hem niet hoeft te worden aangegaan.

Ze zeggen wel eens dat poezen zich niet aan mensen hechten. Dat is onzin. Zelfs buurtpoezen komen in een draffe naar mij toe, hun staart als een vlaggetje omhoog. Evenals honden herkennen ze je al van verre aan je stap.

Of een hond een baas heeft en een kat personeel? Ik heb zowel op honden als op katten gepast. En me daarbij vaker het personeel van de hond gevoeld. De hond moet immers worden uitgelaten, vier keer per dag zelfs. Een hele dag alleen thuis laten kun je de trouwe viervoeter onmogelijk. Daarom nemen veel mensen hem mee op bezoek. En dat moeten de gastheer en gastvrouw maar leuk vinden.

In hun behoefte aan een aai verschillen katten niet van honden. Maar opnieuw verstaan de mauerders daarbij de kunst voor zichzelf te zorgen veel beter. Met kop en lijf strelen ze zichzelf aan jouw been, bij voorkeur als je in de keuken bezig bent. De hond laat zich daar evenzeer graag vinden, gretig ontfermt hij zich over de toegeschoven pannen die hij voor het oog onberispelijk schoon likt. Het laat zich nu begrijpen waarom je de hond in de pot vindt als al het eten op is, alhoewel Vlamingen in dat geval de kat in de ketel aantreffen. Onze zuiderburen zien ook geen kat op straat terwijl wij er geen hond zien, of geen kip, of geen mens.

Een poes is sowieso veel voorzigtiger dan een hond. Als de eerste naar buiten loopt, gaat hij na enkele bedachtzame pasjes op zijn kont zitten om vanaf die plek al rondkijkend en rondsnuffend de omgeving in zich op te nemen. Een hond stuift meteen naar buiten. Kom je op

bezoek bij iemand met een hond, dan komt hij direct aangestormd en springt tegen je aan. Een poes doet dat niet. In het uiterste geval kan het zomaar gebeuren dat hij zich niet eens laat zien.

Toch kleeft er aan een poes een heel groot nadeel. Soms wil hij je blij maken met een dode mus. Als mijn kater zo'n ontzield vogeltje de keuken in sleepte, dacht ik niet aan iets wat bijna niets waard is en evenmin aan een lekker hapje voor op een toastje. Nee, dan was het meer ‘Och arm’ en ‘Help!’ ◀

